

HELEN HARDT

BRATŘI STEELOVÉ
ZVRAT

ZVRAT

Varování

Tato kniha obsahuje jazyk a scény pro dospělé, včetně vzpomínek na fyzické a sexuální zneužívání dětí, které mohou způsobit spouštěcí reakce. Tento příběh je určen pouze pro dospělé, jak je definováno zákony země, ve které jste knihu koupili. Pečlivě ukládejte své knihy a e-knihy na místech, kde k nim nemají přístup mladší čtenáři.

Copyright © 2017 Waterhouse Press, LLC

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Balzano, 2026

Cover © Daniel Pocar, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7004-5 (pdf)

HELEN HARDT

BRATŘI STEELOVÉ ZVRAT

přeložila Martina Balzano

Pro Deana

PROLOG

Ryan

Osedlal jsem koně Sergia a chystal se na projížďku, když jsem si uvědomil, že Sergio, přestože byl rychlý, by mi nebyl schopen dát rychlost, po které jsem toužil.

Poplácal jsem ho. „Někdy jindy, chlapče,“ řekl jsem.

Pak jsem se vrátil do samostatně stojící garáže u domu pro hosty, kde jsem schovával svou pýchu. Své Porsche 911 Turbo. Elegantní tmavě modrý lak – na zakázku – a luxusní kožená sedadla, přes kabriolet byla přehozená semišová plachta. Říkal jsem mu Jake.

Stáhl jsem plachtu a zíral na tu krásu.

Ani jeden z mých bratrů se o auta nezajímal. Bylo jim líp v dodávkách než v luxusních sedanech, které oba vlastnili. A já? Miloval jsem auta, ale nebral jsem Jakea na projížďku tak často, jak bych si přál.

Právě teď jsem potřeboval rychlost. Potřeboval jsem, aby mi vítr cuchal vlasy, až budu rychlostí sto devadesát kilometrů za hodinu svištět po opuštěných venkovských silnicích.

Můj život byl v troskách.

Žena, kterou jsem...

Žena, kterou jsem co?

Miloval?

Do háje. Prudkým pohybem jsem si prohrábl vlasy.

Já ji miloval, do háje.

Ruby. Ta Ruby, která přede mnou tajila něco důležitého. A také přijala můj trest. Žena, která teprve nedávno otevřela své tělo a svou mysl sexu a dovolila mi vzít si od ní to, co jsem potřeboval.

Sakra.

Můj život byl neskutečný bordel.

Nemohl jsem mít vztah a ani jsem netušil, jestli moje city opětovala.

Takže jsem prozatím nasedl do Jakea a odjel na pár hodin brázdít silnice tou nejvyšší možnou rychlostí.

Můj telefon zavibroval.

Do hajzlu. Volal mi Joe.

„Jo?“ řekl jsem do telefonu.

„Ahoj, Ryi. Tal a já jsme jen chtěli...“

„Co, Joe? Co sakra chceš?“

„Zkontrolovat, jestli jsi v pořádku.“

„V pořádku? Samozřejmě že nejsem v pořádku. Zhroutil se mi život a poslední hodinu jsem poslouchal bláboly své biologické matky.“

„Šel jsi za Wendy?“

„Jo. Máš s tím problém?“

„Ne. Samozřejmě že ne. Ale měli jsme tam být s tebou.“

„Šla se mnou Ruby.“

„Dobře. Takže jsi na to nebyl sám.“

„Sám? Mám pro tebe novinku, Joe. Já jsem kurevsky sám. Už vůbec netuším, kdo jsem. Už vůbec netuším, kdo jsou mí bratři. Víc sám být nemůžu.“ Vztekla jsem hovor ukončil.

Nastoupil jsem do Porsche, stáhl střechu a vycouval z garáže. „Jedeme, Jakeu,“ řekl jsem. „Ukaž mi, co umíš.“

Vyjel jsem po soukromé cestě z našeho pozemku a pak jsem zamířil na opuštěné venkovské silnice. Silnice 78 byla přímá a úzká s hřebeny a údolími podhůří.

Paráda.

Na prvních sto padesát kilometrů v hodině jsem to vyhnal snadno. Jakeův motor řval silou, sliboval mi větší rychlost, větší vzrušení. Svištění jeho pneumatik na asfaltu utichlo, když jsem ho jemně vytáhl na dvě stě dvacet pět. Guma přiléhala k silnici.

Odolal jsem pokušení zavřít oči a uletět s Jakem.

Zavírat oči v takové rychlosti nebyl dobrý nápad.

Zrychlil jsem na dvě stě čtyřicet a Jake jel hladce jako gazela běžící přes savanu. Dvě stě padesát. Dvě stě šedesát.

Jo, jasně.

Lift. Cítil jsem kyslíkový tunel pod motorem. Mnohem vyšší rychlost a zvedl bych se do vzduchu jako zatracené letadlo.

Samozřejmě že ne, ale cítil jsem to. Opravdu jsem to cítil.

Jakeův motor teď přehlušil všechny hluk na silnici.

Krev mi hučela v uších v rytmu mého srdce.

Dvě stě šedesát pět.

Dvě stě sedmdesát.

Vibrace. Vibrace na mém stehně.

Jen motor. Jen já, letím tím zatraceným vzduchem.

Ne.

Byl to můj telefon.

Přijímat hovory v rychlosti dvě stě sedmdesát kilometrů za hodinu?

To nebyl dobrý nápad. Ale proč bych se měl do prdele bát?

S úsměvem na tváři jsem si přiložil telefon k uchu. „Haló?“

„Ryane,“ řekl mužský hlas. „Tady tvůj otec.“

PRVNÍ KAPITOLA

Ruby

Co teď?

Co bude s Ryanem a se mnou? Mohli bychom teď vůbec mít šanci na budoucnost?

Kéž bych se do něj nezamilovala.

On do mě evidentně zamilovaný nebyl a právě teď se musel vypořádat s něčím obrovským. Nikdy bych ho neobtěžovala kvůli našemu „vztahu“.

Co jsem mohla dělat?

Rešerši budoucích zákonodárců. Možná znovu zajít za strýčkem. Znovu si promluvit s Larrym Wadem. Ti dva aspoň působili míň šíleně než Wendy. Ale pořád byli šílení.

Všechno mi připadalo tak marné. Bez ohledu na to, jak tvrdě jsem dřela, nikam jsem nepokročila. Otázky nepřinášely odpovědi. Jen další otázky.

Co by mě mohlo uklidnit?

Být s Ryanem, ale to mi osud nedopřál.

Pak mě něco napadlo. Zavolám Shayně. Jen se zeptám, jak se jí daří. Možná má nějaké novinky o Juliet a Lise.

Prohledala jsem kontakty a klepla na její číslo. Několikrát to zazvonilo a pak se ohlásil ženský hlas.

„Haló, Shayno? Tady Ruby Leeová z Jamajky.“

„Ruby? Já žádnou Ruby neznám.“

„Dovolala jsem se Shayně Thomasové?“

„Ano.“

„Setkaly jsme se na Jamajce. Vzpomínáš? Po té události s vodními skútry?“

„Obávám se, že nevím, o čem to mluvíte. Už mi nevolejte, prosím.“

Linka ztichla.

Cože?

Zkusila jsem jí zavolat ještě jednou. Tentokrát už se neozvala. Hovor spadl rovnou do hlasové schránky. „Poslyš, Shayno,“ řekla jsem. „Nejsem si jistá, co se děje, ale ujišťuju tě, že ti ode mě nic nehrozí. Můžeš mi věřit. Chci ti pomoci. Chci –“ Linka ztichla.

Zkusila jsem jí zavolat ještě jednou, ale nedostala jsem se ani do hlasové schránky. Zablokovala si mě.

Ale proč?

Čeho se bála?

Zavrtěla jsem hlavou a pohlédla na sklenici vody na pultu nad sebou. Neměla jsem žízeň. Neměla jsem hlad.

Nic jsem necítila.

A pak mi začal zvonit telefon. Neznámé číslo.

Shayna! Možná se bála, že ji někdo odposlouchává, a volá mi z jiného telefonu.

„Shayno?“ řekla jsem do telefonu.

„Ne,“ odpověděl mužský hlas.

„Ach, promiňte. Kdo volá?“

„Ruby,“ ozvalo se z něj, „tady tvůj otec.“

Telefon mi vypadl z ruky a s rachotem dopadl na podlahu.

Ruby, tady tvůj otec.

Byl to on. Jakmile vyslovil moje jméno, byla jsem si sto-procentně jistá. Ten jeho slizký hlas bych poznala i ve spánku.

Ukaž tatínkovi, jak moc ho máš ráda.

Přesto se probudil můj instinkt policistky. Slyšela jsem nějaké zvuky v pozadí? Kde mohl být?

Nic. Slyšela jsem jen hluboký chrapot nasáklý zlem.

Theodore Mathias. Zosobněná zvrhlost. Nelidská zrůda. Polkla jsem, zhluboka se nadechla a zvedla telefon z podlahy. Měla jsem ho nastavený na nahrávání všech telefonátů, což se mi teď moc hodilo.

„Kde je?“ zeptala jsem se ostře.

„Kde je kdo?“

„Shayna Thomasová. Už jsi ji zpracoval, že jo? Zakázal jsi jí se mnou mluvit. Máš v tom všem prsty.“

„V čem?“

„V tom obchodu s bílým masem. Víم všechno. Máš prsty ve zmizení těch dvou holek z resortu na Jamajce. Zpracoval jsi Shaynu a ona se mnou teď odmítá mluvit.“

„Vždycky jsi měla bujnou představivost,“ zasmál se.

„A ty jsi byl vždycky neuvěřitelný zmrd.“

Čekala jsem odpověď, ale slyšela jsem jen jeho dech.

Nereagoval.

O několik vteřin později zavrčel: „Myslíš, že si ten odznak zasloužíš? Tak to dokaž.“

Ztuhla jsem. Vždycky byl o krok napřed před policií a nikdy po sobě nezanechal žádné stopy. Můj otec nebyl jen zlý, byl také geniální. Vražedná kombinace. Začal se mi ozývat teprve nedávno – jednou, když přijel do města se svou přítelkyní, a teď... poté, co byli odstraněni jeho partneři. Něco se muselo stát.

„Máme Larryho Wadea. A Tom Simpson je mrtvý.“

„Byli to amatéři.“

„Aha? A ty jsi profesionální zločinec?“

Zasmál se tím svým slizkým, zkaženým smíchem. „Z nás tři jsem jediný, kdo unikl tobě a tomu tvému příteli.“

Přítel. Samozřejmě že o Ryanu Steelovi věděl. Steelovi se ho snažili chytit už několik měsíců. Ani v nejmenším mě nepřekvapilo, že o našem vztahu – pokud se tomu tak dalo říkat – věděl. Otec mě sledoval stejně jako já jeho. Byla to taková zvrácená hra, kterou si ohromně užíval. Od té doby, co jsem před sedmnácti lety utekla z jeho domu, jsem ho viděla jen jednou – ve společnosti Jadeiny matky Brooke Baileyové – ale nechával mi drobné stopy, abych věděla, že mě má v hledáčku. Sestavovala jsem jeho profil už celá léta. Teď, když jsem měla svědka, který by proti němu svědčil – Talona Steela – byla jsem odhodlanější než kdy dřív.

Nějakou dobu jsem žila ve strachu, že si pro mě přijde, ale nepřišel. Jakmile se ze mě stala policistka, celkem rychle jsem pochopila, proč mě sleduje, ale nejde po mně.

Sice to byl psychopat, ale byl to také můj otec. Někakým bizarním způsobem mi přál úspěch.

Ale abych opravdu uspěla, musela bych ho sejmout. Oba jsme to věděli, byla to součást té naší zvrácené hry. Musela jsem zachovat klid a chladnou hlavu.

„Předpokládám, že si necháš zjistit moji polohu... a že si tenhle hovor nahráváš,“ řekl.

„Samozřejmě. Dodržuju policejní postup. Ale oba víme, že to bude k ničemu.“

Můj otec byl příliš chytrý na to, aby riskoval, že ho chytí.

„To ano,“ přisvědčil. „Bude to k ničemu.“

„Tak proč mi voláš? Evidentně víš, že jsem se snažila spojit se Shaynou Thomasovou.“

„V životě jsem o ní neslyšel.“

„Nehraj to na mě. Zatraceně dobře víš, o kom mluvím.“

„Mysli si, co chceš, Ruby, ale kvůli tomu ti nevolám.“

„Tak proč tedy?“

„Chci, abys odvolala Steelovy.“ Pak linka ztichla.

To nikdy neudělám. I když bych Ryana a jeho rodinu ráda ochránila, Steelovi se nevzdají, dokud mého otce nepostaví před soud. A já taky ne. Jenže oni měli něco, co mně – jako policistce – chybělo. Neomezené finanční prostředky. Kdybych ho nechtyla já, oni by to díky svým penězům dokázali.

Kromě toho můj otec věděl, že nikdy nepožádám Ryana a jeho bratry, aby zastavili pátrání. Byla to jen další taktická finta.

Blížili jsme se k cíli. Dva z jeho společníků byli mimo hru a můj strýc Rodney Cates začal mluvit. Wendy Madiganová taky, a přestože byla úplně vyšinutá, jednou za čas řekla pravdu. Teď měla míň důvodů mlčet, když už Ryan věděl, že jeho matkou nebyla Daphne Steelová, ale tahle šílená mrcha.

Můj otec o tom všem samozřejmě věděl. Předpokládala jsem, že vždycky o všem věděl dřív než já. Měl oči a uši všude, jinak by nevydržel takhle dlouho. Zvědi sice stojí hodně peněz, ale to mého otce nemuselo trápit. Obchodování s lidmi vynášelo hotové jmění.

V krku mě páčila žluč.

Obchodování s lidmi.

Teorii, že je můj otec zapojený do obchodu se sexuálními otroky, jsem zvažovala několik let, ale potvrdila se mi teprve nedávno.

V hloubi duše jsem si přála, abych se mýlila. I když byl můj otec opovrženíhodný, doufala jsem, že prodávat lidi by bylo pod jeho úroveň. Ale co by se dalo čekat od muže, který unesl a znásilnil desetiletého chlapce, dalšího zavraždil, znásilnil vlastní neteř a pokusil se znásilnit i svou dceru? A tohle byl jen výčet zločinů, které jsem mohla dokázat.

Obchodování s lidmi by pro něj nebylo nic extra.

Nedávno jsem se vrátila z Jamajky, kam jsem letěla na svatby starších bratrů Steelových, Talona a Jonaha. Byla jsem

hostem a družičkou Melanie Carmichaelové Steelové, Jonahovy ženy. Neznaly jsme se dlouho, ale díky vazbám na záhadu kolem Steelových jsme se rychle sblížily. Když jsem v patnácti letech odešla z domova, naučila jsem se zapadnout do davu a nevyčnívat z něj. Nikdy předtím jsem neměla opravdovou kamarádku. Ale Melanii jsem za ni považovala.

A byla taky psychoterapeutka. Nabídla mi, že za ní můžu kdykoli přijít. Cítila jsem se s ní dobře a věřila jsem jí. A jen Bůh věděl, kolik závaží z minulosti jsem potřebovala odhodit. Ale hlavně jsem potřebovala zjistit, co se dělo s Ryanem Steelem.

Zradila jsem ho. To já jsem dala jeho sestře Ryanův vlas, aby se zjistilo, jestli je Wendy Madiganová jeho matkou. Podle testu DNA byl Ryan jen nevlastním sourozencem Jonaha, Talona a Marjorie – ti tři byli všichni vlastní děti Bradforda a Daphne Steelové. Ryan byl Bradův syn, ale teď se dozvěděl, že jeho matkou nebyla Daphne.

Když mě konfrontoval, bez vytáček jsem se přiznala. Dlužila jsem mu to. Zuřil, ale já jsem s ním šla stejně do postele. Pak jsme společně navštívili jeho matku – jeho biologickou matku. Při loučení mi slíbil, že neudělá žádnou hloupost.

Znepokojeně jsem si povzdechla.

Co když se naše definice „hlouposti“ diametrálně lišily?

DRUHÁ KAPITOLA

Ryan

Upustil jsem telefon.

Můj otec?

Můj otec byl mrtvý.

A moje matka... nebyla moje matka.

Po tomhle odhalení se mi zhroutil svět.

Co se to do prdele děje?

Sakra! Přestal jsem sledovat silnici. Přejel jsem krajnici a sjel k Brown Canyonu. Tachometr ukazoval dvě stě devadesát tři kilometrů v hodině. Sešlápl jsem brzdu až na podlahu.

Sice mi před očima neproběhl celý můj život, ale věděl jsem, že jsem v háji. Nebo spíš mrtvý.

Auto sklouzlo doleva a pneumatiky zaskřípěly v prachu.

Buch!

Porsche zastavilo a já jsem narazil čelem do palubní desky.

Omámeně jsem vzhlédl. Připadalo mi, jako by se auto pohupovalo. Rychle jsem otevřel dveře a vyskočil ven, motala se mi hlava a viděl jsem rozostřeně.

O dvě sekundy později se Jake převalil přes okraj útesu do kaňonu a vzal s sebou můj telefon.

Už jste někdy viděli dospělého muže plakat? Zkuste se dívat, jak se porsche řítí do propasti. Ale já jsem neuronil ani slzu.

S hlavou v dlaních jsem klesl na zem a vybavila se mi slova mé biologické matky, pronesená jen před několika hodinami.

„Můj otec je mrtvý.“

„To je směšné. Dneska ráno jsem s ním mluvila.“

„O čem jste se spolu dneska ráno bavili?“

„Řekl, že se mu stýská po dětech. A po mně.“

„Opravdu?“

„Řekl, že se vrátí domů, jakmile to bude možné. Jakmile to bude bezpečné.“

Moje biologická matka Wendy Madiganová byla diagnostikovaný blázen. Nevěřil jsem, že můj otec žije.

Ale ten telefonát...

Rozhlédl jsem se. Byl jsem daleko od domova, asi dvě hodiny jízdy. A neměl jsem ani auto, ani telefon. Tady mě nikdo hledat nebude a za chvíli se začne stmívat. Byl listopad.

Bolelo mě celé tělo a točila se mi hlava. O minutu později jsem omdlel.

Zamžoural jsem do světla, slunce už stálo vysoko na obloze. Kde to jsem?

Rozhlédl jsem se. Rudá barva kaňonu mi napověděla. Ale poslední, co jsem si vybavoval, bylo dupnutí na brzdy. Kam se sakra podělo moje auto? Můj telefon? Kolik bylo hodin?

Neměl jsem hodinky a netušil jsem, kolik uběhlo času. Něco se stalo a já jsem si to nepamatoval.

Nemohl jsem si vybavit těch klíčových pár minut. Dotkl jsem se čela a nahmatl bouli ve tvaru vejce. Rozhodně jsem se musel praštit do hlavy. Měl jsem rozmazané vidění. Pokusil

jsem se vstát, ale kolena jsem měl jako z gumy a okamžitě jsem spadl.

Zkusil jsem to znovu. Tentokrát jsem se udržel na nohou a snažil se překonat závrať. Několikrát jsem se nadechl a vydechl a snažil se udržet rovnováhu. Bylo jasné, že jsem měl otřes mozku, ale netušil jsem, co se vlastně stalo.

Při pohledu na útes nad Brown Canyonem se mi zvedl žaludek. Byl to mělký kaňon, ale Jake takový pád nemohl přežít. Pomalu jsem kráčel k okraji a přemáhal závrať. Stát u srázu mi nepřipadalo jako dobrý nápad, takže jsem si sedl, než jsem nahlédl do propasti pod sebou.

A málem jsem se pozvracel.

Na dně kaňonu leželo moje krásné modré porsche. Prohledal jsem kapsy. Bez telefonu jsem nikdy nevycházel z domu. Ale teď jsem ho u sebe neměl, takže musel zůstat v autě. A možná se mu nic nestalo. Za normálních okolností bych mohl do mělkého kaňonu bez problému slézt, ale s otřesem mozku? Asi bych to neměl zkoušet.

Ne že bych měl na vybranou. Bez telefonu jsem si nemohl zavolat pomoc a já pomoc potřeboval. Prohrábl jsem si vlasy. Co teď?

Kousek ode mě zaskřípaly brzdy.

Hrklo ve mně a prudce jsem se otočil. Za mnou stál pickup, kolem pneumatik klesal zvířený prach. Vyskočili z něj oba mí bratři, Talon a Jonah.

„Ryane!“ křičel Jonah. „Díkybohu!“

Běželi ke mně.

Měl jsem vědět, že mě najdou. Vždycky na mě dávali pozor. I když z nich teď byli už jen nevlastní bratři.

Ted? Kristepane. Vždycky to byli moji nevlastní bratři, jen jsem o tom nevěděl.

Klekli si ke mně.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Talon. „To je pořádná boule.“

„Nemůžu si vzpomenout, co se stalo,“ řekl jsem, „ale Jake je pryč.“ Ukázal jsem do kaňonu.

„Jake není jediné porsche na světě,“ uklidňoval mě Jonah. „Ale tebe by nám nic nenahradilo. Ať se stalo cokoliv, jsem ztraceně rád, že tam dole leží jen to auto.“

„Jak dlouho jsem byl pryč?“

„Záleží na tom, kdy jsi odešel,“ odpověděl Talon. „Dnes ráno nám zavolal nějaký anonym, že nebereš telefon. Šli jsme se podívat k tobě a všimli jsme si prázdné garáže. Došlo nám, že ses jel vyřadit. Ryi, musíš na sebe dávat pozor.“

„Měl jsem těžký den. Potřeboval jsem rychlou projížďku.“

„Chápeme, že je to nářez,“ řekl Joe, „ale pořád jsi náš bratr.“

„Nevlastní bratr,“ opravil jsem ho.

Talon vehementně zavrtěl hlavou. „Kecy. Jsi náš bratr ve všech ohledech, na kterých záleží.“

Věřil jsem jim. Pořád mě měli rádi jako... no, jako bratra. Ale to na naší DNA nic neměnilo. Byl jsem jen nevlastní bratr, nic víc.

„Musíš do nemocnice,“ řekl Joe.

„Jsem v pořádku.“

„Nejsi v pořádku. Ani nevíme, jak dlouho jsi tu ležel. Odjel jsi včera?“

Včera... Včera jsem navštívil svou skutečnou matku. Ruby byla se mnou. Bože... Ruby. Šel jsem k ní domů. Milovali jsme se... jestli se to tak dá nazvat. Málem jsem ji k tomu přinutil. Myslel jsem, že mi nikdy nebude moct odpustit. Ale ona mi odpustila. Šla se mnou za Wendy. A Wendy mi řekla –

„Kristepane!“ Vrávoravě jsem vstal.

Jonah mě popadl za paži. „Klid, Ryi.“

„Někdo mi volal.“

„Na něco sis vzpomněl?“ zeptal se Talon.

„Někdo mi volal. Představil se jako můj... táta.“

„Cože?“ Jonah mě málem pustil.

„Řekl: Ryane, tady tvůj otec.“

„A byl to tátův hlas?“ zeptal se Talon.

Nedokázal jsem se soustředit a třeštila mi hlava. „Nevím. Jel jsem přes dvě stě kilometrů v hodině. Málem jsem si toho hovoru nevšiml.“

„Jel jsi takovou rychlostí a telefonoval u toho?“ Joe zvedl oči k obloze. „Ježíši, Ryi.“

„Já vím. Nebyl jsem při smyslech.“ Stejně jako teď. Možná už nikdy nebudu při smyslech.

„Ryane, snaž se vzpomenout si,“ řekl Talon. „Jak dlouho už jsi tady? Kdy jsi odjel?“

„Šli jsme za Wendy. Pak jsem se vrátil domů.“

„A?“

„A odjel jsem.“

„Do prdele. Jsi tu už od včerejška. Spal jsi tady venku?“

Neměl jsem tušení. Příšerně mě bolela hlava. Strávil jsem tu celou noc?

„Byl tady celou noc,“ řekl Joe. „Podívej se, jak vypadá.“

„Máš štěstí, že jsi neumrzl,“ řekl Talon. „V tomhle ročním období je počasí nevyzpytatelné. V noci bylo naštěstí teplo.“

Na čele mi vyrazil pot, přesto jsem se otřásl. Podíval jsem se na Jonaha, pak na Talona a znovu na Jonaha. Jejich vlasy, tvar čelisti a oči se tolik podobaly mým vlastním.

Rozmazané. Všechno bylo rozmazané.

A pak mě pohltila tma.

Otevřel jsem oči, tělo se mi otřásalo.

„Co se to do prdele děje?“

„Probral se,“ ozval se Talon ze sedadla spolujezdce.

Seděl jsem na zadním sedadle Jonahova pick-upu.

„Jsi v pořádku?“ řekl Talon.

„Co se děje?“

„Omdlel jsi. Vezeme tě do nemocnice.“

„Nepotřebuju do nemocnice.“

„Přestaň žvanit,“ řekl Joe svým typickým tónem staršího bratra. „Nejspíš máš otřes mozku.“

„To vím i bez doktora.“

„Potřebuješ ošetřit, Ryi. Takže sklapni. Už jsme skoro tam.“

„Nic mi není. Nechce se mi zvracet.“

„Omdlel jsi.“ Joe vjel na parkoviště a našel volné místo. „Jsme tady.“

O několik hodin později jsem se ocitl v nemocničním pokoji.

„Budeme si vás tu muset nechat přes noc na pozorování,“ oznámil mi lékař.

Odsekl jsem, že blábolí hovadiny, ale bratři mě dotáhli na pokoj. Takže jsem si natáhl nemocniční košili, ze které mi lezl holý zadek, a cpal jsem se karbanátky a levným želé. Překvapilo mě, jak jsem byl vyhladovělý, na druhou stranu jsem přes dvacet čtyři hodin nic nepozřel. Celou noc jsem ležel v bezvědomí někde uprostřed pustiny. Jak řekl Talon, naštěstí bylo docela teplo.

Mí bratři, mí *nevlastní* bratři, mi šli koupit nějaké pořádné jídlo a nový telefon. Hodil jsem do sebe další sousto limetkového želé – mňam... nic nechutná tak jako umělé příchutě a barviva – a pak jsem se podíval ke dveřím svého pokoje.

Přivítala mě ztělesněná krása.

TŘETÍ KAPITOLA

Ruby

Dokonce i v nemocniční košili, s rozcuchanými vlasy a se lžičkou zelené břečky u pusy byl Ryan Steel ten nejkrásnější muž na planetě. Podíval se na mě a vytřeštil oči.

„Ahoj,“ pozdravila jsem ho.

„Ahoj,“ odpověděl.

Rychle jsem k němu přistoupila. „Jsi v pořádku? Melanie mi zavolala.“

„Nic mi není. Jen malý otřes mozku.“

Vzala jsem mu lžičku z ruky a odložila ji na podnos. „Co tě to napadlo? Jet na projížďku a takhle řídit... Slíbil jsi mi, že neuděláš žádnou hloupost.“

„Já jsem –“

„No jasné.“ Položila jsem mu dva prsty na rty. „Všechny jsi nás vyděsil k smrti. Nic neříkej.“

„Ruby, já –“

„Co jsem řekla?“ Měla jsem za sebou pekelnou noc, musela jsem řešit telefonát od fotříka a nechtěla jsem dovolit, aby to Ryanovi jen tak prošlo. „Vím, že máš za sebou obrovský zvrat,

ale na našem vztahu k tobě to nic nemění. Tví bratři, sestra a švagrové se o tebe hrozně báli, když jsi dneska ráno nebyl k nalezení. A když mi Melanie zavolala..." odmlčela jsem se a polykala slzy.

Nechtěla jsem, aby mě takhle viděl. Po tomhle výstupu si to nezasloužil.

„Nic mi není," řekl.

„Nerada ti to říkám, ale lidi, kterým nic není, obvykle neleží v nemocnici."

„Doktoři jsou přehnaně opatrní. Nechtějí mít na krku žalobu od Steelových."

„Proboha, Ryane!" Vstala jsem a začala přecházet po sterilním pokoji. „Doktor měl pravdu. Mluvila jsem s Melanií a ona souhlasila s jeho hodnocením. Pokud jsi to už zapomněl, ona je taky lékařka."

„Nechci se s tebou hádat, Ruby."

„Fajn. Tak to nedělej."

Odmlčel se, zvedl lžici, spolkl želé a nechal lžičku vznášet nad talířem. „Ohledně včerejška..."

„Co se včerejškem?"

„Omlouvám se, že jsem byl tak..." povzdechl si.

„Už jsem ti to jednou řekla. Nedělám nic, co nechci. Neomlouvěj se, Ryane. Ničeho nelituju."

„Ale já lituju toho, jak jsem -"

Znovu jsem mu zavřela pusy, tentokrát lehkým polibkem na rty. „Stačilo."

Jonah a Talon tiše vklouzli do pokoje.

„Přinesli jsme ti něco k jídlu," řekl Jonah. „Ahoj, Ruby."

„Ahoj."

„Máš hlad?" zeptal se Talon. „Přinesli jsme toho dost pro celou armádu."

„Mám takový hlad, že bych to všechno snědl sám," řekl Ryan. „To šedivé maso a želé mě nezasytilo."

Nemohla jsem se ubránit úsměvu. Teď se Ryan choval jako... Ryan. Ten Ryan, kterého jsem znala, byl donedávna vždycky žoviální. Navzdory tragédiím, které postihly jeho rodinu, se vždycky usmíval.

Nadechla jsem se. Česnek a bazalka. Italské jídlo. Začaly se mi sbíhat sliny, ale nechtěla jsem ty tři rušit. „Už půjdu.“

„Ne,“ řekl Ryan. „Prosím, zůstaň.“

„Nechci rušit.“

„Jestli máš pocit, že rušíš, vykopnu tyhle dva,“ opáčil.

Pálily mě tváře. Byl by radši se mnou než se svými bratry? Možná mi opravdu odpustil, že jsem se účastnila té boudy s DNA testem.

Jonah a Talon si vyměnili pohledy.

„My půjdeme,“ řekl Jonah, „ale jen když Ruby slíbí, že se postará o to, aby ses ani nehnul, dokud tě zítra odtud nepropustí.“

Takže jsem se musela rozhodnout. Otevřela jsem pusku, ale nic z ní nevyšlo. Ryan mě požádal, abych zůstala, ale jeho bratři naznačovali, že bych tu měla strávit noc. Byla jsem si celkem jistá, že to Ryan takhle nemyslel. Kromě toho jsem ráno musela do práce.

„Dejte mi pokoj, kluci,“ řekl Ryan. „Ani se odtud nehnu, dobře? Věřte mi trochu.“

„Jsem rád, že je ti líp, Ryi.“ Jonah se podíval na mě a pak vytáhl z kapsy telefon. „Tvůj nový telefon. Všechno je aktivováno.“ Hodil ho Ryanovi a ten ho s lehkostí chytil.

„Díky, chlape.“

„Takže my jdeme,“ řekl Talon a podíval se na mě. „Máš ho jen pro sebe.“

Jak jsem si přála, aby to byla pravda. Byla jsem do Ryana Steela zamilovaná. Samozřejmě jsem mu to neřekla a ani jsem to neměla v plánu, dokud nezjistím, co ke mně cítí on. A jestli to nějak ovlivnila moje role v jeho testu DNA.

„Pozdravuj ode mě Melanii,“ řekla jsem Jonahovi.

„Dobře.“ Oba bratři odešli.

Otočila jsem se k Ryanovi. „Tak se podíváme, co ti přinesli.“ Otevřela jsem tašku s jídlem a vytáhla z ní krabičku. „Mňam. Boloňské špagety. Dáš si?“

„Vlastně ano.“

„Dobře.“ Vyhodila jsem zbytky nemocničního jídla do záchodu a prázdný talíř jsem opláchla. Pak jsem na něj navršila špagety a plátek česnekového chleba. „Jez.“

„Ty si nedáš?“

„Nepřemýšlela jsem o tom.“ Kluci přinesli spoustu jídla. „Nemám talíř.“

„Můžeš si vzít tenhle,“ nabídl mi. „Já se najím z krabičky.“

Usmála jsem se. Na galantní nabídky jsem nebyla zvyklá. „To nemusíš. Najez se. Mně stačí pár soust.“

Vytáhla jsem z papírové tašky plastovou vidličku a párkrát si nabrala špagety. Byly pikantní a chutné. A taky jsem díky tomu nemusela pár minut mluvit.

Slíbila jsem si, že budu respektovat, že má jiné starosti, a nebudu na něj naléhat kvůli našemu vztahu. Nenaléhala bych na něj, ani kdyby se nic zvláštního nedělo. Nikdy předtím jsem neměla vztah s mužem. Všechno pro mě bylo nové a rozhodně se mi s ním nechtělo rozebírat, co to mezi námi bylo.

Ryan mlčky jedl a ticho začínalo být ohlušující.

Nabrala jsem si další sousto špaget, abych měla něco na práci.

„Bratrům jsem to ještě neřekl.“

Ryanova slova mě překvapila. Polkla jsem a vzhledla. „Co jsi jim neřekl?“

„O mém otci. O tvém otci. Co spolu mají na svědomí.“

Správně. Wendy Madiganová potvrdila moji teorii o obchodování s lidmi a já se z té novinky pozvracela. Ryan předtím nic netušil, takže jsem nevěděla, co s ním ta informace udělala.

Pořád jsme neměli žádný důkaz, že se na tom jeho otec – na rozdíl od toho mého – skutečně podílel.

„Nedivím se ti. Není to téma pro každodenní rozhovor. Zvlášť když máš otřes mozku.“

„Mrzí mě to,“ řekl.

„Co?“

„Že tvůj otec je... Sakra, já nevím.“

„Nedá se nic dělat,“ řekla jsem věčně. „Kdybych mohla změnit svou DNA, udělala bych to. Jenže to nejde.“ *Ježíši, Ruby. Vážně jsi to právě řekla?* „Promiň, to byla hloupá poznámka. Nepřemýšlela jsem.“

Zavrtěl hlavou. „Musím to přijmout. Věř mi, že kdybych mohl, taky bych si změnil DNA. Vadí mi, že je Wendy Madiganová moje biologická matka. Ty i já máme rodiče psychopaty. Já dokonce oba.“

„Mysli na svého otce v dobrém, Ryane,“ řekla jsem.

Já na vlastního otce neměla žádné dobré vzpomínky, ale když jsem se potřebovala uklidnit, myslela jsem na svou matku Diamond Thornbushovou. Ano, opravdu se tak jmenovala. Možná by nevyhrála cenu pro mámu roku, ale dělala, co mohla, a nikdy jsem nepochybovala o tom, že mě milovala.

„Volal mi.“

„Kdo?“

„Můj otec.“

Otrásla jsem se a málem jsem si vyklopila zbytek špaget do klína. „Cože?“

„Já vím. Má být mrtvý. Ale Wendy říkala, že žije.“

„Wendy je blázen.“

„To je pravda. Přesto mi volal někdo, kdo tvrdil, že je můj otec.“

„Řekl jsi to svým bratrům?“

„Jo. Podle nich si ze mě někdo vystřelil. Ale oni nevědí, že mi Wendy řekla, že je otec naživu.“

„Nechal sis vysledovat to číslo?“

„Nemohl jsem. Můj mobil se zřítil z útesu spolu s mým autem.“

Melanie mi řekla jen to málo, co věděla. Nikdo z nás si nebyl jistý, co se stalo, a Ryan nám to nemohl říct kvůli několika minutám retrográdní amnézie. Zírala jsem na něj a v těle se mi rozlil hřejivý pocit vděku. V tom autě mohl být i on, ale naštěstí se zachránil. A ať se stalo cokoliv, byla jsem neskutečně vděčná, že byl tady. Naživu.

„Bratři se nevyptávali,“ pokračoval Ryan. „Zajímalo je jenom to, proč jsem zvedl v takové rychlosti telefon –“

„Prosím? Jak rychle jsi jel, Ryane?“

„Kolem dvou set padesáti, když jsem zvedl telefon. A sto devadesát, když jsem se znovu podíval.“

Málem se mi zastavilo srdce. Co kdyby... Ne. Na to jsem nemohla ani pomyslet. Byl tady. V bezpečí. Otřesený, ale v bezpečí. Nechtěla jsem ho poučovat. Právě teď to rozhodně nepotřeboval.

„Dobře.“ Pomalu jsem vydechla a potlačila nutkání ho seřvat. „Co se stalo?“

„Někdo mi volal. Řekl: ‚Ryane, tady tvůj otec.‘“ Ztuhla mi krev v žilách.

Ruby, tady tvůj otec.

Jak to, že naši otcové – pokud Ryanovi skutečně volal jeho otec – řekli to samé téměř ve stejnou dobu? Bylo to příliš děsivé. V hlavě se mi vynořila absurdní myšlenka. Možná že můj a Ryanův otec jsou někde spolu a oba se rozhodli, že nám zavolají...

Ne. To by bylo až moc divoké.

Ačkoli oba *byli* členy klubu budoucích zákonodárců na soukromé přípravné střední škole a Brad Steel finančně podporoval „podnikání“ mého otce – přestože podnikání je hodně nadenšený výraz. Neměla jsem ale žádný důkaz, že ho financoval

i teď, když se z mého otce, Toma Simpsona a Larryho Wadea stali zločinci.

„Ryane,“ řekla jsem, „myslím, že musíme vycházet z předpokladu, že Wendy mluvila pravdu a že tvůj otec možná žije.“

„Vždyť už toho tolik nalhala.“

„Ale o to nejdůležitějším nám řekla pravdu. *Ty jsi její syn.*“ Nechtěla jsem mu to vpálit do očí, ale proč teď chodit kolem horké kaše? Oba jsme znali pravdu. Oba jsme znali můj podíl na hledání této pravdy. Ryan se s tím nakonec bude muset smířit.

„Nepřipomínej mi to.“

„To nic nemění na tom, kdo jsi, Ryane. *Pořád* jsi Ryan Steel.“

„Jenom proto, že můj otec je pořád můj otec.“

„Ano. Máš stejného otce jako Joe, Talon a Marj. To vás pořád spojuje. A je to ohromně důležité.“

Ryan zavrčel.

„A ještě něco.“

„Co?“

„Wendy je možná úplně mimo, ale dvě věci jsou naprosto jasné. Zaprvé, má tě ráda. Je přesvědčená, že všechno, co udělala, udělala pro tvoje dobro.“

Posměšně se uchechtl. „To je fuk. A ta druhá věc?“

„Miluje tvého otce. Udělala by pro něj cokoli. Klidně by mu pomohla předstírat smrt, kdyby ji o to požádal.“